

Takt 12

Ønskers opfyldelse

Fullerton går tur i Frederiksberg Have. Det er juni så træernes kroner fylder mellem plænerne. Han går forbi den Kinesiske Pavillon og hører fremmedartet musik fra konkylieformede højt-talere på gavlene. Han ser to krigere i sorte dragter kæmpe med brede sabler. Det larmer bag ham og han omsluttet af en hvirvelvind. Helt uden støv eller grus. Den fører ham ind i mørke dele af haven. Han ser en skikkelse på en bænk og bliver sat ned af vinden.

Skikkelsen glimter med levende og intense øjne. De slanke hænder bevæger sig uafhængigt af hinanden men signalerer begge tillid og interesse. Ansigtets linier skifter humørfyldt og munden er i konstant bevægelse. Den former ord med en klar og hjertelig stemme.

- Goddag Fullerton – jeg har ventet dig.

- Hvad er det her for noget?

- Det må du selv bestemme.

- Hvem er du?

- Ja, hvem skal jeg være?

Fullerton stirrer ind i de varme øjne, der blinker beroligende. Munden bevæger sig.

- Jeg ved det er svært.

- HVAD, råber Fullerton.

- Hvad skal det være?

Fullerton ryster på hovedet.

- Jeg må altså bestemme hvad det her er for noget og jeg må bestemme hvem du skal være?

- Hvis du ønsker det.

- Er der slet ingen betingelser?

- Ønsker du nogle?

Fullerton tænker sig om. Han kan ikke finde på noget.

- Det må ikke gøre ondt.

- Det er sådan.

Fullerton slapper lidt af.

- Du kan opfylde alle mine ønsker?

- Gerne. Skal jeg gøre det automatisk?

- Du skal.... Fullerton tøver. - Nej, jeg vil selv sige til.

- Udmærket.

- Og du er i nærheden hele tiden!

- Jeg er altid på denne bæk når du er her. Men kun her.

- Så jeg må komme her tilbage efter nye ønsker?

- Det er sådan.

Skikkelsen nikker og hænderne bekræfter. Øjnene smiler.

- Hvad skal jeg gøre for dig?

Fullerton må have mere forsikring.

- Hvor længe er du her?

- Så længe du ønsker.

- Det er altid.

- Det er sådan, siger skikkelsen.

Hænderne rækker ud.

- øh, jeg vil... Kan du skaffe mig de kvinder jeg ønsker?

- Det kan jeg.

- Så vil jeg gerne møde... Fullerton hvisper 3 navne og løfter så hånden for at tænke sig om.

- .. de skal gætte mit mindste ønske og være ivrige for at op - fylde dem.

- Udmærket tilføjelse.

Skikkelsen nikker. Hænderne stiger og falder i forskellig takt.

- Må du kommentere, spørger Fullerton.
- Ja.
Fullerton kommer i tanke om noget.
- Fra nu af venter du til jeg tydeligt har sagt at jeg er parat. Jeg bryder mig ikke om overraskelser.
Skikkelsen ser kærligt på ham. Som om den vidste noget men ikke nænnede at sige det.
- Godt tænkt. Men hvis du har en bekymring for at jeg vil snyde dig er det helt unødvendigt. Jeg vil kun opfylde dine ønsker. Det er min eneste opgave.
- I min ånd?
- Ja.
Fullerton retter sig op.
- Jeg er parat.

Fullerton er væk i fire dage. Han oplever ting der ryster og overvælder ham og først efter en dags hvile kan han igen gå i parken og sætte sig på bænken.

Skikkelsen hilser med små stød med hænderne.
- Velkommen Fullerton. Du er tilfreds.
- Det er jeg, siger Fullerton og sukker. Han er udmattet.
- Hvad skal jeg gøre for dig?
- Det har jeg tænkt længe over. Hvor meget kan jeg ønske?
- Alt.
- Hvis jeg ønsker at universet skal være lilla?
- Så bliver det sådan.
Fullerton smiler lidt.
- Jeg er parat.

Et meget hurtigt klip til en lilla verden. Træerne står lillarøde mod den lillablå himmel. Og så bytter de farve. Alt er lilla. Barnevognen langt borte. Plænen og stien. Bænken og Fullerton. Kun skikkelsens tøj og hætte er stadig sort.
Fullerton mærker en kvalme.

- Hurtigt tilbage. Jeg er parat.
- De grønne farver varmede i Fullerton. Barnevognen var igen helt rød og stien lysegrå.
- Jeg må tænke mig lidt mere om, siger Fullerton forskrækket.
- God tanke. Hvad skal jeg gøre for dig?
- Du skal..

Fullerton fyldes af tvivl og usikkerhed.

- Kan du gætte hvad jeg ønsker.
- Jeg kan prøve.
- Jeg er parat.
- Et hyppigt ønske er jo fred i verden, siger skikkelsen og en hånd slår op i luften.
- Det ønsker jeg. Jeg er parat.
- Det er sådan.

To hunde der er begyndt at genere med høj snerren og gøen stopper pludseligt og løber hinanden i møde med logrende haler. Fullerton smiler.

- Hvad med at lade mennesker være i stand til at leve evigt?
- Det er et andet populært ønske.
- Hvordan plejer det at gå?
- Er det et ønske, at jeg fortæller det?
- Ja. Jeg er parat.

Skikkelsen fortæller og hænderne svirrer rundt som flager mus i en hule.

- Når evigt biologisk liv er iværksat kan et menneske kun dø ved mord, selvmord eller ulykke. Derfor vil jordens befolkningstal stige så hurtigt at der kun kan tillades én fødsel for hvert dødsfald.

Det går tilfredsstillende i nogle hundrede år, men så indtræder der en stor kedsomhed og dødsstraffen indføres for at få flere nye mennesker på jorden.

Men de forseelser der udløser dødsstraf bliver stadig mindre så menneskeheden beslutter sig for at et menneskeliv skal være

på 500 år.

Efterhånden rejser der sig et modkrav igen.

Man vil ikke dø. Det besluttet derfor at man bliver lagt i hi i 200 år inden man så kan få en ny periode. Da vedkommende forlod sit ønske var man begyndt at tale om at hi-perioden skulle nedsættes til 150 år.

- Det lyder ikke nemt. Jeg tror jeg venter med det ønske. Har du andre?

- Et almindeligt ønske er at få lov til at bestemme alt i landet.

- Ja, det har jeg tit tænkt på. Det vil jeg prøve. Jeg er parat.

Fullerton vender tilbage fra en uge i helvede.

Han er rystet og bange. I hans erindring er gemt billeder af onde magtkampe, knive i ryggen og svigt og løgn af en usædvanlig nedrig karakter. Han indser igen at gode mennesker ikke ønsker magt.

Da han synker ned på bænken klapper skikkelsen i hænderne og ryster med hatten.

- Ja sådan går det tit.

- Det kunne du godt have sagt.

- Ønsker du det?

- Ja, du må gerne advare.

- Det er sådan. Hvad ønsker du?

- Hvad kan du foreslå. Der må være noget der går godt.

- Hvad med visdom?

Fullerton tænker efter. Den må da holde.

- Det vil jeg gerne prøve. Jeg er parat.

Fullerton finder snart sig selv på en kongetrone som dommer i almindelige menneskers sager.

To kvinder træder frem.

En retsfører forklarer at begge kvinder gør krav på et nyfødt barn og at det er ikke muligt at afgøre hvem der er den rigtige

moder.

Den kender jeg da, tænker Fullerton og taler med dyb stemme:

- Det eneste retfærdige må være at kløve barnet så I begge kan få en halvdel.

- Nej, nej, gør det ikke, råber begge kvinder og slår med armene i fortvivelse.

Ikke helt som jeg husker det, tænker Fullerton. Men så må jeg prøve selv.

- Hvem er faderen?

- Ham, siger de to kvinder og peger på en høj soldat ude ved væggen.

- Tal til os, siger Fullerton med rungende stemme. Hele salen stirrer ud mod væggen

- Hvem er moderen?

Soldaten trækker på skuldrene og slår hænderne ud til siden med et fjoget udtryk.

Kong Fullerton vender sig mod de to kvinder igen. Han peger på den ene.

- Vil du dele barnet med denne kvinde således at I skiftes til at passe barnet?

- Jeg er mor til barnet og er nødt til at sige ja.

Fullerton vender sig mod den anden kvinde og stiller samme spørgsmål.

Kvinden råber fortvivlet.

- Nej. Nej. Det er mit barn.

- Vil du hellere undvære dit barn end dele det med en anden, spørger Fullerton og aner en løsning.

- Nej. Nej, skriger kvinden og løfter armene. – Tag ikke mit barn fra mig.

- Ti stille, tordner Fullerton og vender sig igen mod soldaten.

- Hvem af disse kvinder ville du foretrække som hustru, spørger han og ser soldaten vifte afværgende med hænderne og samtidigt ryste kraftigt på hovedet.

- De er lige dejlige, så du kan ikke vædte. Godt.
Fullerton ser på de to kvinder og sukker.
- Det er min dom, at I begge skal bo i den mands hus og at I begge skal være hans hustru. Hvordan I vil behandle Jeres mand er ikke en sag for denne ret. Det bliver hans liv.
Fullerton peger på soldaten, der er sunket sammen med en hånd på brystet og med åben mund i det grå ansigt.
- Men jeg ønsker at I begge skal passe barnet og hvis jeg hører om problemer i den forbindelse vil jeg give barnet til fremmede. Forstået?
Begge kvinder nikker og begynder at snakke sammen.

Fullerton slipper ønsket om visdom og skynder sig tilbage til bænken.

- Det var tæt på en katastrofe, siger Fullerton og bliver fanget af skikkelsens glimt og hænder dans.
- Hvis du ønsker det.
- Det gør jeg bestemt ikke, siger Fullerton alt for højt og bliver nedstirret af en lille dreng på sin fars skuldre. Fullerton er tavs til de har passeret bænken.
- Du må godt advare. Husk det.
- Det er sådan. Ønsker du andet?
- Hvad har jeg ikke prøvet endnu?
- Er det et ønske at jeg svarer? Det vil tage mange dage.
- Nej, nej. Men hvad ønsker andre mennesker sig ellers.
- På dette tidspunkt ønsker mange mennesker sig held.
- Held? Hmm. Måske er det held jeg mangler?
Fullerton ser på skikkelsen.
- Jeg er parat.
- Jo, men jeg bliver lige nødt til at sige, at held er så stor en ting at jeg med din tilladelse vil vise dig fem billeder hvor du er heldig. Vil du gerne det?

- Vil det gøre ondt, spørger han selv om han ved de har talt om det.
- Ønsker du det?
- Nej, for f.. Nej tak.
Fullerton sidder lidt og glør på græsset.
- Nu er jeg parat.

Billede 1

På et torv i den indre by møder Fullerton en spåkone i spadseredragt. Hun ser på ham med tillidsvækkende øjne og han indser at alt hvad hun siger vil komme til at ske.

- Fortæl om min fremtid.
- Han stirrer ivrigt på hendes ansigt.
- Er du sikker på at du vil vide hvordan det går?
- Ja, ja, sig det nu!
- Jamen du bliver nødt til at kende konsekvenserne.
- Hendes øjne er både varme og bekymrede. Hun fortsætter.
- Du må forstå at du ikke kan ændre noget. Hverken på de gode eller de dårlige ting. Tingene vil ske fuldstændigt som jeg har sagt.
- Hun ser mildt på ham.
- Jeg har forstået, siger Fullerton og nikker bekræftende.
- Så du fastholder at du gerne vil høre om din fremtid?
- Ja. Ja. Fortæl!

De hører en lyd fra tagrenden og ser op. En tagsten falder og rammer spåkonen i hovedet. Hun falder om og bløder kraftigt fra halsen. Fullerton springer tre skridt tilbage og råber på næste billede.

Billede 2

Scenen er den grønne skov. Noget væk på stien går en jæger med sin bøsse og sin hund. De kommer nærmere. Fullerton går lidt langsommere. Han forsøger at få øjenkontakt med jægeren,

men finder det svært. Ønene virker gule og uden udtryk. Nu er de 5 meter væk. Hunden åbner munden og savler fra tusind skarpe tænder. Den springer frem mod Fullertons ben og han flytter automatisk kroppen til siden. I det samme går begge bøssens løb af med et bedøvende brag. Fullerton mærker haglene passere sin skjorte. Der lugter af brændt krudt og han ser jageren knække bøssen så de to hylstre springer ud. Han begynder at lade igen. Fullerton beder om et nyt billede.

Billede 3

Larmen er forfærdelig. Den gamle stempelmotor i veteranflyet banker og drøner. Fullerton er pilot og holder meget fast i virkeligheden. Han kan se horisonten dreje og river automatisk i rotpinden.

Den går løs og han sidder med den i hånden!

Fullerton er pludseligt meget angst. Han griber bagom efter en faldskærm, men der er ingen!

Motoren hoster og han ser på benzinmåleren. Tom!

Han ser ud af vinduet og hører et knald fra motoren.

Olie spreder sig over vindskærmen og det bliver mørkt!

Motoren går i stå og der bliver stille et øjeblik. Så begynder en hvinen at vokse i styrke.

Fullerton tigger om næste billede.

Billede 4

Foran ham ligger en formue i jetoner. Spillet er roulette og Fullerton vinder. Foran ham står jetonerne i høje stabler. Han startede med 10 franc og har ikke tabt siden. Det er lige meget hvad han spiller på så er der gevinst. Det er en meget stærk fornemmelse og han beslutter sig for at følge den. Han ved at nummer 16 kommer ud næste gang og sætter alt ind. Alle sine jetoner.

Nummer 13.

Fullerton stirrer forbløffet på jetonerne, der skifter plads til en ældre kvinde med blåt hår. Hun viser kun kort sin lykke over at vinde.

Så ser hun gammel ud igen.

Pludseligt høres hurtige skridt der nærmer sig. Fullerton opfanger en grå person suse forbi. Personen stikker en lang kniv i den ældre kvinde der smiler. Kniven går ind lige under brystbenet og bliver siddende. Den grå person slår hårdt til den store bunke jetoner ved kvindens plads og skriger:

- Rige svin!!!!

Billede 5

Det handler om held tænker Fullerton og går ind under en stige. Han træder på alle flisemellemrum og kun på de sorte felter i overgangene. Et sort kat passerer og han spytter ikke over venstre skulder. Måske skulle jeg finde en skuespiller og ønske ham held og lykke lige før premieren?

Helst en skuespiller der har overlevet to kolossale fiaskoer og nu står med den sidste chance for at vende karrieren.

Hov det er jo ondt.

Han stopper forskrækket da en yngre rødhåret kvinde kommer løbende ud af en port med en højt hævet økse. Han står stille mens kvinden stormer hen langs husmuren og giver sig til at smadre en dyr herrecykel.

- Carsten er bøsse, lyder det.

Højt.

Krichhk. Krrk. Dingg. Hakkk.

Kvinden arbejder og cyklen forvandles til kunst eller skrot. Det må du bestemme.

Kvinden stopper for at gå hen til porten og råbe ind i gården.

- Du er en stor lort!
- Hun går tilbage til skrotdyngen/kunstværket og genoptager sit forehavende dog med knap så meget energi.
- Lidt efter kommer Carsten ud af porten og stirrer på sin cykel.
- Kvinden smider øksen fra sig og begynder at græde.
- Se hvad du fik mig til.
- Han tager om hende og siger kærligt:
- Jeg skulle have taget den opvask med det samme.

Og hvor er heldet, spørger du. Og hvor er det bedst?

Fullerton finder bænken i den grønne have.

Han er noget desillusioneret ved de sidste oplevelser og giver tydeligt udtryk for sin utilfredshed.

- Du giver mig ikke det jeg vil have.
- Hvad vil du have, siger skikkelsen med blød stemme og indbydende hænder.
- Jeg vil være lykkelig.
- Jeg ved det godt, Fullerton. Desværre kan jeg kun opfylde ønsker. Du bestemmer selv hvilke.
- Jeg kan ikke finde på mere siger Fullerton.
- Du har ikke ønsket kærlighed.
- Nej, det gør for ondt. Det går altid galt.
- Ved du det på forhånd?
- Nej. Det er min erfaring der taler.
- Måske kan du gøre nye erfaringer?
- Fullerton er skeptisk. Kærligheden har mishandlet ham lidt for mange gange til at være en umiddelbar oplevelse.
- Skikkelsen nikker og taler blidt.
- Jeg ved det er svært. Men det er jo dit største ønske?
- Fullerton trækker på skuldrene.
- Det er det vel.
- Jeg ved det går galt, men lad mig da prøve en gang til.

- Det er sådan.
- Fullerton samler sig og trækker vejret dybt.
- Jeg er parat.

Fullerton sidder i den elskedes sofa og har det rigtigt godt. Han nyder udsigten til en lang aften. Han har nogle planer for den sidste tredjedel som han glæder sig til at overraske den dejlige med. Hun vil nyde det, tænker han og smiler.

Han ser på hendes dejlige ansigt. Det smiler ikke igen men er ganske alvorligt. Fullerton mærker et stik i hjertet. Han forsøger at tage hendes hånd, men den kravler væk. Nu er han urolig og kan ikke vente.

- Er der noget galt?

Hun ser på ham og sætter sig op. Hun drejer lidt på hovedet og samler hænderne.

Fullerton er bange.

- Jeg tror ikke vi kan være sammen mere.

En mur vælter ind over Fullerton. Hans hud bliver kold og han gisper efter luft.

- Det mener du ikke, siger han med tør stemme. – Vi har jo netop fået det så godt sammen.

Hun slår ud med armene og ryster på hovedet.

- Vi skændes næsten hver gang vi er sammen.

Den elskede ryster på hovedet. Min elskede. Ryster på hovedet af mig!

- Det er da ikke rigtigt. Vi har så mange gode timer...

- Jeg ved det Fullerton. Vi har haft nogle gode timer, men vi har skændtes 7 ud af de sidste 9 gange vi har været sammen og jeg kan ikke bære det.

- Det er da ikke rigtigt!

Hun ser på ham et øjeblik.

- Vil du høre datoerne?

Fullerton ryster på hovedet og forstår intet. Hans elskede er nu

hans hindring for lykke.

Det kan ikke passe.

- Vil det sige at du intet har følt i den tid vi har kendt hinanden?
- Jeg holder virkelig af dig Fullerton, men det kan ikke gå. Jeg bliver ødelagt af de skænderier.

Fullerton retter sig op.

- Jamen dem kan vi da bare droppe. Det er ikke noget problem.
- Jeg tror ikke på det Fullerton. Der er noget i os, der får det frem. Vi kommer hele tiden til at gøre hinanden ondt. Jeg tør næsten ikke sige noget af frygt for at du skal springe i luften. Jeg kan ikke være mig selv og det vil jeg have lov til.

Fullerton fnyser.

- Men hvis jeg prøver at være mig selv så bliver du vred!
- Jeg bliver som regel såret. Du siger meget hårde ting som jeg ikke kan glemme.
- Det er jo bare ord.

- Hvorfor så sige det, hvis det ikke har betydning.?

Fullerton er skræmt. Han glider på en blank skråning mod det lodrette fald ned i dybet.

- Det er altså min måde at reagere på, når du ...

- Når hvad?

Fullerton krymper sig.

- Når jeg bliver såret, hvisker han.

Fullerton er brændt ud.

- Det ved jeg godt Fullerton, men det er mig der hører på det. Og det vil jeg ikke mere.

Hun strammer munden bestemt.

- Vi gør hinanden ondt på grund af gamle ting.

Hendes øjne er åbne men Fullerton kan ikke komme ind. Hun lægger hovedet på skrå.

- Jeg ved godt det gør ondt nu Fullerton, men vi kan ikke være sammen mere. Hellere en kort smerte nu end smerte resten af livet.

- Jamen du giver bare op. Der er da meget vi kan gøre.
 Hun ser igen varmt på ham. Han er kold.

- Der er noget vi kan gøre. Vi kan lære at slippe fortiden. Det vil blive svært, men der er intet andet at gøre.

- Det vil jeg gerne være med til, siger Fullerton.

- Desværre Fullerton. Det er noget vi må gøre hver for sig.

- Jamen, det er da en fordel at vi kender hinanden.

- Sikker, men vi vil hele tiden gøre hinanden ondt for at lette smerten og det vil fastholde os i gamle mønstre.

- Jeg kan ændre mig, siger Fullerton.

- Det tror jeg du kan.

- Vi har så meget godt til gode. Vil du kaste det væk?

Fullertons stemme er høj og desperat. Hele hans sind er imod tanken om at skulle skilles uden at gøre noget. Men han mærker magtesløsheden og kun hans angst får ham til at forsøge.

Han vrøvler hjælpeløst.

- Vi har ikke rejst og vi mangler stadig at være sammen en hel weekend. Vi har ikke smurt hinanden ind i olie. Vi har ikke været på stranden og vi har endnu ikke besøgt dine forældre. Vi mangler at ..

- Stop Fullerton, siger den elskede og løfter hånden. Hun vrider sig af ubehag, men retter sig så op.

- Der er meget vi ikke har prøvet, siger Fullerton

- Det kommer vi heller ikke til.

Den elskedes stemme er stram. Indholdet skærer i Fullertons indre.

- Det må du ikke sige. Vi kan da udvikle os.

- Ja Fullerton – men ikke sammen.

Fullerton ser fortvivlet på sin elskede. Han har kvalme af angst og mærker igen at han glider.

- Hvorfor er det gået sådan, spørger han og synker ned i sofaen.

- Vi var så glade da vi mødtes.

Han stønner.

- Jeg tror vi følte os godt tilpas fordi vi mødte noget vi kendte.
Vi mødte vores fortid og den måde vi har lært at elske på.

Den elskedes ansigt er mildt.

- Men det er ikke en sund måde at leve på. Jeg vil ændre mit liv
og mit syn på mig selv. Det må jeg gøre alene. Jeg håber for dig,
Fullerton, at du vil finde det du søger.

Hendes ansigt er ved at lukke sig. Fullerton lider og mærker
håbet fordampe.

- Er der virkeligt intet at gøre?

- Jo, siger den elskede med et smil. - Du kan ønske dig noget
andet!

Fullerton ryster på hovedet og ser på skikkelsen i den sorte
dragt. Han sidder igen på bænken i Frederiksberg Have og aner
ikke hvordan det er gået til.

- Hvad skete der?

- Du gav op, siger skikkelsen.

- Der var ikke mere at gøre.

- Ja, sådan siger de fleste.

Skikkelsen rejser sig for første gang og svæver rundt i en ynde-
fuld dans. Messer et vers med sin behagelige stemme.

som solblink i vandet
er kærlighed kort
et fodspor i sandet
der nu skylles bort

Skikkelsen stopper pludseligt sin dans.

- Beklaget. Jeg kunne ikke lade være.

- Øh... Fullerton er tabt.

- Ønsker du dig andet, siger skikkelsen og sætter sig. Hænderne
inviterer. Værsgo at ønske.

Fullerton ser på skikkelsen. Han kan ikke mere.

- Du må hjælpe mig. Jeg har prøvet alt det jeg har lyst til og det er håbløst. Der er ingen måde jeg kan blive lykkelig på og hvorfor leve videre når jeg ved det ikke nytter noget

- Du kan glemme at dine ønsker gik i opfyldelse.

- Så alt er som før? Så jeg stadig kan have umulige drømme og stadig tro på lykken?

- Ja, lyder den bløde stemme.

Lidt efter nikker Fullerton.

- Jeg er parat.
